

ΕΠΙΚΑΙΡΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

ΤΟΥ Κ. ΓΙΑΝΝΗ ΒΛΑΧΟΓΙΑΝΝΗ

ΜΑΣΚΑΡΑΔΕΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΑΙ ΣΤΗΣ ΚΟΛΩΝΕΣ ΝΑ ΒΡΕΘΗΤΕ

Z'

(Ίστορία των Κουλούριων σοβαρή και αξιογέλαστη)

‘Ο Ύμνητός φορεί τὰ τριανταφυλλένια του, χαμογέλαει ἡ Πάρη καὶ ἡ Πεντέλη, καμαρώνει κ’ ὁ Λυκαβητός. Βγήκε καὶ ἡ Κυρὰ Ἀθηνᾶ στὰ παραθύρια τῆς, τὸ πανηγύρι ν’ ἀγγαντέψῃ· βγήκε καὶ προστάζει τὴ χώρα τῆς νὰ συγροιστῆ καὶ τοῦ Ὀλύμπιου Δία νὰ τιμῆσῃ τὴ γιορτῆ. Δείχνει καὶ τὸ Παλάτι τῆς μίαν εὐγενεὶκὴ ἀδωσότη(;) σὰν δημοφρῆ κ’ αὐτὸ παρθένα σοβαρῆ. Νὰ καὶ ἡ γῆ στολιωμένη μὲ τὰ παρσιὰ τῆς, βόσκουνε τὰ προβάτνια τῆς, τὰ βουνὰ τριγύρω ντύνονται τῆ διαφάνη τους ἀχνά, ἡ θάλασσα γλυκοκυντᾶζει καὶ ζηλεύει, κ’ ὁ οὐρανός, ὁ εὐρίφης, καμιά ἀλλοτῆ δὲ βάνει μὲ τὸ νου. Ἡ χῶμα ὄμως, μ’ ὄλην τὴν ἀνώτερη τὴν προσταγῆ, δὲν ἔχει καμιά προθυμίαν νὰ στολιστῆ, καθὼς εἶνε κουρασμένη μ ο υ σ κ λ ω μ ἔ ν η, ἀπὸ τ’ ἀγριο τὸ ξενύχτι τῆς. Τέλος ἀρχίζει κ’ αὐτὴ ν’ ἀργοστολιεῖται, κ’ ἀφου εἶπε τὸ ἔχειεραὶ τοῦ Καρανάβλι, χαρίζει ὄλο τὸ κέφι ποῦ τῆς μένει στὸν Κουλούριον τῆ γιορτῆ.

Διαβάτες περνᾶνε φορτωμένοι ἐληές, κουνια καὶ μερικοί, ποῦ νὰ μὴ βασκαθῶνε, κορμᾶνε στὸ λαϊκὸ καμιά σκοροδοπλεξίδα. Ὅλος ὁ κόσμος ἐτοιμάζεται γιὰ τὸν καινούργιον πόλεμον τὸ παρακοστιανὸ κανόνια ἔχει τὰ βαρέλια, ψιλλὴ φωτιὰ ἔχει τῆς ἐληές μὰ καὶ τὰ βοεχτοκούνια, τῆς χαιταρόγλωσσες μαχαίρια, τὰ πρόσσα λιανοντούφεκα (φτάνει νὰ μὴν εἶνε Ἀργίτικα). Καὶ παίζουν τὰ τιμπουρλιονάκαρα γιὰ μουσικῆς πολεμικῆς, παίζουν τὰ «καμπαέτια τῆς Σουλῆδρος» τῆς «παλπαδιάς τὸν ἀργαλειό», τὸν «ἀντρα μου τὸ ζῶ». Ἀκούγονται στρογγυλές φωνές, σφαγὴ μεγάλη γίνεται στὰ σκοροδοκρέμυδα, κ’ ἀνάμεσα στὴν τόση δολαγωγὴ γίνεται κ’ ἕνας καγκαρῆκος καυγᾶς, μὲ τὸ λόγο δηλαδῆ, πῶς τάχα, λέει «κατηγοροῦν τὴ γάτα μας (τὴ Γκαγκαρία δηλαδῆ) καὶ τηγρὲ λένε γροῖα...» Ἔτσι ὁ πόλεμος ξεκολουθεὶ στὸ Ὀλύμπιον Δία τὴν πλεῖστα, καὶ πολεμᾶνε οἱ Χερ-

στιανοὶ νὰ καθᾶρισῶν τὴ Σαρακοστῆ ἀπ’ τὴν ἀμαρτίαν τὴν ἀποκρίτικὴν γεμίζοντας τὸν κόσμο μὲ τὴν σκοροδοφαγίαν. Τῆ μίαν ἀκαθαρσίαν τὴν ἀμαρτωλὴ θέλουν νὰ τὴ διώξουν μ’ ἄλλη τριχηρότερη, μὲ σκόδα καὶ κορμυδία, μὲ ξεροφάουλα μπαμποῦνια καὶ ξεστοπῶτα τραγούδια. Τὸνα μαγάρια μὲ τ’ ἄλλο, δηλαδῆ... Σὺ χώρα μὲ, Ὀλύμπιε Δία, καὶ σὺ, Κυρὰ Ἀθηνᾶ, ποῦ ἀγγαντεύεις ἀπὸ τὸ ψηλὸ παλάτι σου.

Κατὰ τ’ ἀπόγεμα κορώνει τὸ μεθύδι, τὸ τραγούδι κ’ ὁ χορὸς μᾶς βαλαντώνει, μὰ ὄλο καὶ συνάζεται λαὸς ποῦμεινε πίσω, μὰ καὶ ποῦ μὲ τὸ παραμικρὸ ὄλο νὰ σᾶς τὰ ἱστορήσω ; Τῆς κοφίνες νὰ σᾶς πῶ ποῦ φτάνουν, ἡ τῆς κρασοβαρέλλες ποῦ δὲν ἔχουν στερεμῶ, τί πρῶτο, τί στερογῶ ; Ἔρχονται καὶ καπελίνα μὲ τ’ ἀμάξια, ἔρχονται καὶ περῆφανοὶ καβαλλάριοι ν’ ἀγγαντέουν τὴ γιορτῆ. Μοιρολογεὶ ὁ τόπος, φρίττει ὁ οὐρανός, σηκώνεται στὰ μεσοῦρα νὰ σκόνῃ, τέτοιον θέαμα ἔξιν τὸ χάρηκε οὔτε ὁ ποταμὸς ὁ Σάνθος κ’ ὄχι ἡ Πισσός. Τότε κληροῦσανε οἱ Ἐλληνες τοὺς Τρῶες, μὰ ἐδῶ οἱ τρῶες κᾶνε πιεὺ μεγάλο χαλασὸ στὰ λαχανόφυλλα. Ὁ Συριανὸς κ’ ὁ Ἀρβανίτικος χορὸς παίε γόνα ἡ συμπλοχὴ εἶνε γενική. Ὅλοι ἀγκαλιάζονται τρελλὰ σὰ γάνα ἀδερφοζάδεφρα, ἕπου βλέπουν καὶ τὸ βασιλεὶ νὰ φτάνῃ, καὶ τότε ὄλα γίνονται σκουφώματα, κατέλλα, φρίσια καὶ τσεμπίρια, ἔνα ἀτίλειστο χαρμάνι, κ’ ἀνάμεσα σ’ αὐτό:

Ἐδῶ κ’ ἐκεὶ φτυράνουνε καμ- (πόσοι «Τσιταμπέρι»;) φραντζέζικα περιπατοῦν. φραντζέζικα μπλάνε καὶ χαιρετοῦ φραντζέζικα...

Ὁ ἥλιος ἄναψε τὰ μάγουλα καὶ τὰ μυαλά, καὶ τὰ ἄμπερλινα δὲ φρουᾶνε. Ὅλοι ἀνασασμὸ δὲ βριόκουνε, ἀπάνου-κάτου πάγε, τὰ μάτια κουραστήκανε, βαριᾶνται νὰ τηρᾶνε :

Καλὴ εἶνε τούτῃ ἡ νόστιμη, καλῆτερη εἶνε ἡ ἄλλη... Ἄς τες νὰ πάνε τὸ καλὸ, ἡ στείλε τες στὸ διάολο ! Τέλος ἀπὸ τὴ ζέστη καὶ τὸν κορνιαχτὸ πέφτουνε στὸ παστέλι, στὸ ροζόλι, κ’ ὕστερα στὸ νερό, καὶ τέλος ξαπλώνονται ξεροὶ στὸν ἥλιο ἀπ’ τὴν κούραση... Μὰ στάσου, ποῖα εἶνε αὐτὴ ποῦ γυρίζει μὲ τ’ ἀμάξια τῆς, καμαρωτῆ ; Ἄ, εἶνε ἡ Μούσα τοῦ ποιητῆ, ἡ σκοροδοπιστῆ ! Δὲν ἔπρεπε κ’ αὐτὴ νὰ λείψῃ, γιατί ἔτσι τὸδελε ἡ περισταση :

Ἄχ, Μούσα ποῦ ἀπ’ τὴν ἐμαξια κυττάεις μὲ τὴν τάξη μὲ τὸ χρυσὸ φουέκι σου, κοῦζᾶς νὰ μὴ σὲ κυττάει ; Ἡ ἀπαλὴ φουτίσια σου τὰ στήθια σου χαϊδεῖσαι καὶ ἡ καρδιά μου τοῦ στοχαοῦ στέκει καὶ σ’ ἀγγαντεύει !

Ὅμως ἐκεὶ ποῦ ὁ ποιητῆς ἐξίσταται καὶ παραμιλεῖ, γυρίζει τὸ κεφάλι καὶ βλέπει τὴν Κυρὰ Ἀθηνᾶ στὰ παραθύρια τῆς νὰ χαμουριεῖται καὶ νὰ κουτουλάῃ. Ἔτσι ἔφαγε κ’ ὁ ποιητῆς τὸ ποιήμα του, πῆρε κ’ ὁ κόσμος τὰ βερέμνα του, καὶ πάει καθένας στὴ δουλειὰ του. >

Τέλος
ΓΙΑΝΝΗΣ ΒΛΑΧΟΓΙΑΝΝΗΣ

Η ΖΩΗ ΚΑΤΑ ΤΑΣ ΑΡΧΑΣ ΤΟΥ ΠΕΡΑΣΜΕΝΟΥ ΑΙΩΝΟΣ

Ἐνα Χωριάτικο Πανηγύρι (Σκίτσου ζένου Περιγητοῦ)

σουν τὸ μῆνα τοῦ μέλιτος ποδηλατοῦντες ἀνάμεσα στὶς πεδιάδες τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν.

Ἐγραφε τ’ ἀκόλουθα γιὰ τὴν ποδηλασία :

«Ἡ ὕμνην δὲν ἔχει λόγους ἀρκετοὺς νὰ ἐκφράσῃ τὸν ἐνθουσιασμὸ τῆς, ἡ θεραπευτικὴ τῶν νευρικῶν νοσημάτων, διὰ τὴν θεραπείαν ἰδίως τῆς νευρασθενείας, δὲν βλέπει καταλληλοτέραν ἀσκησιν ἀπ’ αὐτὴν, ὁ ἐραστὰς τῆς φωνικῆς ζωῆς, τοῦ οὐαίθρου, τῆς κινήσεως καὶ τοῦ καθαροῦ ἀέρος δὲν εὐρίσκουν σὺμβολον εὐγλωττοῦτερον τῶν τᾶσέων του ἀπὸ τὸ ἀεθὸν καὶ ἐλαφρόν, τὸ ἀποστίλθον μηχανήμα, τὸ κυλιόμενον μὲ τόσην χάριν καὶ μαλακότητα καὶ ὀδμῆν ἐπὶ τῶν δύο τροχῶν του.»

Ὁ περιφημὸς ψηγιάτρος Σαζακὺ ἔγραφε τέλος :

«Τὸ ποδηλάτον κανονίζει τὴν νευρικὴν ἐνέργειαν, ἀπασχολεῖ τὸ πνεῦμα, ἀποκαλύπτει τὸ αἰσθημα τῆς φάσεως καὶ τὸ κοινωνικὸν ἔμφυτον.»

